

Je krátce před volbami a konají se průzkumy veřejného mínění, kdo komu dá hlas. Ježíš si také udělal takový průzkum toho, co si o něm lidé myslí. Neudělal to jen tak někde, ale na velmi důležitém místě. Četli jsme, že vystoupal do vesnice u Césareje Filipovy. Je to na severu Izraele v pohoří Hermon u hranic s Libanonem a Sýrií. Tam pramení řeka Jordán. Tato řeka má pro Izraelce hodnotu našeho Václavského náměstí. Všechny důležité události se děly u Jordánu. Jordán je jak symbolem života, protože z této řeky se napájí celý subtropický Izrael, tak svobodného života. Přes tuto přirozenou hranici Izraelité přecházeli po čtyřicetiletém putování pouští a útěku z egyptského otroctví. Jordán byl novým začátkem nového svobodného života. Jistě známe všichni píseň Heleny Vondráčkové „Přejdi Jordán, řeku všech nadějí“. Když se Ježíš ptal na to, co si o něm kdo myslí, chtěl naznačit, že odpověď na tuto otázku je záležitostí nové kvality naprosto jiného života.

Petrova slovní odpověď byla dobrá: „Ty jsi Mesiáš.“ Ale jeho představa o tom, co vlastně říká, byla úplně mimo. Ježíš to věděl, věděl, že ani druzí lidé, plně nemůžou ještě pochopit význam jeho života. Proto lidem říká: Ano jsem Mesiáš, ale ještě si to nechte pro sebe, dokud to plně nepochopíte. To, ale jako by Petr neslyšel a vzápětí se ukazuje ona neúplnost Petrova chápání Mesiáše. Petr a mnozí ostatní měli o Mesiáši svoje lidské představy. Řekli bychom: Bůh podle našich představ, jak se nám to líbí. Silný vůdce, který mávnutím proutku udělá ve světě pořádky, nastolí spravedlnost, nasytí hladové a uzdraví nemocné. Tak trochu automat na naše přání, který skáče, jak se nám to líbí. A když Ježíš Petrovi a ostatním říká, jak to s tím mesiášstvím bude a jak se bude odehrávat vykoupení člověka, že totiž cesta k vykoupení povede přes utrpení a smrt, Petr mu ostře brání a říká, že toto tedy ne! A zde narazil. „Jdi mi z očí, satane!“, slyší na vlastní uši a vlastní adresu.

Tak trochu tu připomíná doslova rozčertěného Boha ve Starém zákoně, když si Izraelité očekávající Mojžíše pod horou Sinaj s desaterem přikázání, kde bylo: „Nezobrazíš si Boha podle sebe,“ udělali modlu Boha podle svých představ: Zlaté tele. To tehdy byla také pěkná mela z Hospodinovy ruky.

Rádi bychom si Boha ochočili, učesali, zkrotili podle sebe. C. S. Lewis ho snad právě proto ve svých fantasy knihách Letopisy Narnie přirovnává k nezkontrolovatelnému lvu, který si dělá, co on sám chce a kdy chce. Tak i zde nyní. Mesiáš podle Boha, ne podle člověka. Koneckonců, na kříž má jít Bůh, ne člověk, tak proč Petr dělá takové ciráty?

Tuto neděli slavíme den díkůvzdání za úrodu. Před oltářem bývá krásná výzdoba z plodin zahrad, vinic a polí. Příroda nám může být učitelkou správného duchovního života. Také v přírodě se člověk musí podřídit okolnostem a čekat, až bude příhodné počasí, kdy zaset, kdy vysadit sadbu ven, kdy sklidit apod. Každý rok je jiný a jednou sázíme o týden dřív a jednou o čtrnáct dní později. Závisí na okolnostech počasí. Stejně tak v duchovním životě. Musíme svůj život podřídit Bohu tak, jak je to momentálně potřeba a nemlít si jen stále jen tu svou, že to tak vždy bývalo. Pružnost a vytrvalost zemědělece ať je učebnicí křesťana. Opouštět ty své představy a nechávat prostor samotnému Bohu, tak jak on k nám promlouvá. V tom může být poselství i dnešního Božího slova.